מורא'דיגע נעמה

פון קאמיל מעגדעס.

אין א שטאמלען, וואס האט מיט יע־דער זילבע איבערגעריסען זיינע נסיסה־קרעכצען, האט דער שטארבענדער גע־פרעגט:

— ביזט . . . דא . . . גליעב—טע פריי?

— יא, מיין פריינד

— גוט . . . גוט . . . רו . . . ביזט. דא . . . גוט . . .

ער האט געפרואבט זיך אומדרעהען, כדי זי צו קענען גוט אנקוקען. אין צי־מער איז געווען דונקעל; אויפ'ן בעפעהל פון דאקטאר האט מען ניט אריינגעלאזט אהין דאס ליכט פון טאג. בלויז א קליין לעמפעלע האט געווארפען א מאטען שיין, אזוי ווי מען וואלט וועלען דעם שטארב־ענדען צוגעוואוינען צו דער פינסטער־ניש פונ'ם קבר. און דארט, צוקאפענס פונ'ם בעט, האט געקניעט די יונגע פרוי, זעהר שעהן אין איהר ווייסען הויז־קלייד (מארגען, אין איהר טרויער־קלייד, וועט די נאך שעהנער זיין): און דערביי איז איהרע האאר ניט געווען פערקאמט, און זי האט געהאט א פייכטען בליק, א פער־צווייפעלטען שמייכעל אויף די ליפען, אן אומעטינקייט אין דער האלטונג, — אלע די סימנים, וועלכע זיינען לויט דער אי־דעא הערציינונג פון די פרויען, גענוג צו מאכען אויף יעדען אינעם דעם אינדרוק פון אמת'ן אויפריכטיגען טרויער.

ארויפלייגענדיג זיין לאנגע, אבגע־צערהרטע האנד אויף איהר הענטעל און מ־טאפענקייג דאס הייראטס־רינג ביי איהר אויפ'ן פינגער, האט דער שטארבענדער ווייטער געשטאמעלט:

— דער דאקטאר . . . ווייסט . . . אז איך — בין ניט — קיין פייגלינג — ער האט מיר . . . דעם אמת . . . געזאגט... איך וועל . . . באלד . . . שטארבען.

— אה, מיין פריינד!

— ס'איז . . . אויס.

— ניין! ניין!

זי האט זיך צוגעוויינט אויף א זעהר געשיקטען אופן. אבער דא האבען זיינע בלייכע ליפען א צוק געמאכט מיט א מינע פון פעראכטונג, ווי איבער דאס שפיעלען פון א שוישפיעלער, וועלכער נעהמט ניט גוט זיין ראלע און פערשטעהט ניט, ווי צו בעהאלטען דעם „אקטיאר" אין זיינע בעוועגונגען.

— יא, דער סוף. איך האב . . . דיך . . . געשיקט . . . רופען . . . ווייל איך . . . האב מיט דיר . . . עפעס . . . צו ריידען.

ער האט טיעף אבגעאטהעמט, און אין איין צוג — פיליכט דעם לעצטען — האט ער ארויסגעשאסען מיט די ווערטער:

— כדי דיר צו דערמאהנען און דיינע פערברעכען, אן אלע דיינע פערברעכען, און כדי צו נהמען פון די נקמה . . . א מורא'דיגע נקמה.

זי האט זיך דערשראקען. און עס איז ניט געווען קיין געמאכטער שרעק. מען האט שוין געהערט פון שטארבענדע, וועל־כע האבען מיט די לעצטע כוחות זייערע אימיצען דערוואגען. „מיין גאט! מיין גאט, וואס ווילט איהר?" האט זי אויס־רופען און האט אבגעטראטען צוריק. אבער ער האט זי אנגעכאפט און זי גע־צוואונגען זדי אנידערצוזעצען אויפ'ן בעט וואו ער האט זי געהאלטען פעסט.

און אצונד האט ער אנגעהויבען רייד־דען, גאנץ קלאהר און דייטליך.

2.

— בעת מיר זיינען נאך געווען חתן כלה, ביי דיין מוטער אין שלאס, פלעגסט דו, ניט קוקענדיג וואס דו ביזט שוין דאן אלס געווען זיבעצעהן יאהר, זיך אנ־ווירען נור מיט קינדערשע שפיעלערייען. אז איך פלעג אומגעריכטערהייט אריינקומען אין סאלאן, פלעגסט דו כאפען דיין פופע און אנטלויפען. איבער דעם טויט פונ'ם קליי־נעם קעצעלע האסטו געקענט אבוויינען דעם גאנצען טאג. מיט אונשלדיגע בלויע אויגען פלעגסט דו בעטראכטען די פיי־נעלעך אין זייער שטייגעל; אז זיי האבען זיך געשנאבעלט, פלעגסט דו אין דיין אונ־שולד ניט אבקעהרען דעם קאפ פון זיי. איינמאל האסט דו מיר געזאגט: „ס'איז דאך אזוי מאדנע חתונה צו האבען מיט מיר חתונה געהאט?

— אה, — האט ער געענטפערט, — ווייל דער מאן, ניט קוקענדיג דערויף וואס ער איז קליגער ווי די פרויען און קען זעהר גוט זעהן זייערע כיטרע שטיק, איז פונ־דעסטוועגען שוואכער פאר זיי, שוואכער דורך דער ליעבע. און איך האב דיך גע־ליעבט.

זי נאך אימער צוהאלטענדיג פעסט, האט ער ווייטער גערעדט:

— די טעג זיינען אריבער. ס'איז גע־קומען די נאכט פון דער חתונה. ציטע־רענדיג האב איך דיך געטראפען אין דעם צניותדיגען בעט., און דו האסט פער־גאסען דייסע טרעהרען, ווייל מיינע ליפען האבען געזוכט די דייניגע, ווייל מיינע ארעמס האבען דיך געוואלט צודריקען צו מיין הארץ, ווייל איך האב געדורשט נאך דער אונבעשרייבליכער פרייד, צו גענ־סען דיין גאנצע, פולע שעהנקייט. און דו האסט זיך געבעטען איך זאל דיך אב־לאזען, דו האסט מיט מיר געבעטן צו זיך ארויסצוזעהן פון מיר, זיך צודריקען צו דער וואנד, אה, מיין זיס, זיס ווייבעלע!...

זי האט געמיינט, אז געריהרט דורך די האזיגע זיסע עראינערונגען, האט ער אויטקגעוואהרפען זיין געמיינעם פערראכט.

— יא, איך האב מורא געהאט, — האט זי געזאגט. — ס'איז געווען א מורא, אין וועלכער מוזן צערטליכקייט האט אריינ־געפיישט זיסע האפנונגען. אז זאין יינגער אקט האסט דו, אכזר איינער, געמוזט איינזעהן, ווי פאלש דו האסט איבער מיר געאורטהיילט. ווי שטארק איך האב פער־דיענט דיין פערטרויענס־פולע ליעבע . . .

אבער ער האט אויסגעשריען:

(שלוס פאלגט.)

אויף מיין רייזע

— פון —

אב. נאלדבערג

געמאכט אין קענעדע

ענטוויקעלט אייער היים מארקעט

קויפט —

ווינדזארטיש זאלץ

נאט'צען פון דער ארבייטער וועלט

די הינע קלאיק־מאכער יוניאן האט לעצטען מאנטאג אבגעהאלטען אין מוזיק־שען טעמפעל אן ארגאניזאציאנס מיטינג צוזאמען מיט ארגאניזער וויינבערג פון ניו־יארק.

די הויפט פראגע איז געווען דער סטרייק ביי די קענעדער קלאוק קא., וועל־כער שטעהט גאנץ גלענצענד. אלע אנ־וועזענדע האבען זיך פערפליכטעט צו שטיצען די סטרייקער פינאנציעל און מאר־אליש.

אין שיקאגא, קומט יעצט פאר איינער פון די גרעסטע שניידער סטרייקס, און ווי געוועהנליך העלפען די קאורטס, פאר ליציי און גענגסטערס די באסעס. די סטרייקער האבען שוין גענוג אין זייערע רייהען פערוואונדעטע פון די פאליציי קלאבס און רעוואלווערען, ווי אויך טוי־טע.

דער סטרייק ווערט אנגעפיהרט פון דער אמאלגעמייטעד, און די ריקערט חברה סקעבען פשוט מיט זייערע יוניאן ביכלאך אין קעשענע.

ניט קוקענדיג אבער אויף דער גאנ־צער פערשווערונג, האבען שוין פיעלע מאגיפעקטשווערס געסטעעלט מיט דער יוניאן, און עטליכע טויזענד ארבייטער האבען זיך שוין זייגרייך צוריקגעקעהרט צו דער ארבייט.

די גאנצע שיקאגער בעפעלקערונג סימפאטיזירט מיט די גערעכטע פאדערונ־גען פון די סטרייקענדע שניידער.

דער הינער טרייד און לייבאר קאנ־סיל האט לעצטענס שטארק געטאדעלט איינינע פון זיינע דעלעגאטען, וועלכע האבען זיך בעטהיילינט אין א דעפוטא־ציע צום פרעמיער, מיט'ן צוועק, אז די סאלונס זאלען פריה געשלאסען ווערען.

דער קאנסיל פארבערייט אויך א פרא־טעסט נעגען דעם „ליטעראסי טעסט", וועלכען דער טריידס קאנגרעס פון וואנ־קאווער האט אנגענומען.

די לייבאר פארטי, די פארלאמענט קאמיטע, און די טרייד יוניאן קאמיטע פון ענגלאנד האבען ארויסגעלאזען אן אפיעל פאר רעקרוטירונג.

מאנטאג וועט אין אטאגוא ערעפענט ווערען א קאנפערענץ פון פארשטעהער פון די פראווינציעלע רעגירונגען, מיט'ן צוועק צו פערהאנדלען וועגען שאפען אר־בייט די סאלדאטען, וועלכע קעהרען זיך אום פון שלאכטפעלד.

זוין אדעליידי, סויטה אויסטראליען

(פארטזעצונג אויף פייזוש 6)

מורא'דיגע נעמה

פון קאמיל מעגדעס.

אין א שטאמלען, וואס האט מיט יע־דער זילבע איבערגעריסען זיינע נסיסה־קרעכצען, האט דער שטארבענדער גע־פרעגט:

— ביזט . . . דא . . . גליעב—טע פריי?

— יא, מיין פריינד

— גוט . . . גוט . . . רו . . . ביזט. דא . . . גוט . . .

ער האט געפרואבט זיך אומדרעהען, כדי זי צו קענען גוט אנקוקען. אין צי־מער איז געווען דונקעל; אויפ'ן בעפעהל פון דאקטאר האט מען ניט אריינגעלאזט אהין דאס ליכט פון טאג. בלויז א קליין לעמפעלע האט געווארפען א מאטען שיין, אזוי ווי מען וואלט וועלען דעם שטארב־ענדען צוגעוואוינען צו דער פינסטער־ניש פונ'ם קבר. און דארט, צוקאפענס פונ'ם בעט, האט געקניעט די יונגע פרוי, זעהר שעהן אין איהר ווייסען הויז־קלייד (מארגען, אין איהר טרויער־קלייד, וועט די נאך שעהנער זיין): און דערביי איז איהרע האאר ניט געווען פערקאמט, און זי האט געהאט א פייכטען בליק, א פער־צווייפעלטען שמייכעל אויף די ליפען, אן אומעטינקייט אין דער האלטונג, — אלע די סימנים, וועלכע זיינען לויט דער אי־דעא הערציינונג פון די פרויען, גענוג צו מאכען אויף יעדען אינעם דעם אינדרוק פון אמת'ן אויפריכטיגען טרויער.

ארויפלייגענדיג זיין לאנגע, אבגע־צערהרטע האנד אויף איהר הענטעל און מ־טאפענקייג דאס הייראטס־רינג ביי איהר אויפ'ן פינגער, האט דער שטארבענדער ווייטער געשטאמעלט:

— דער דאקטאר . . . ווייסט . . . אז איך — בין ניט — קיין פייגלינג — ער האט מיר . . . דעם אמת . . . געזאגט... איך וועל . . . באלד . . . שטארבען.

— אה, מיין פריינד!

— ס'איז . . . אויס.

— ניין! ניין!

זי האט זיך צוגעוויינט אויף א זעהר געשיקטען אופן. אבער דא האבען זיינע בלייכע ליפען א צוק געמאכט מיט א מינע פון פעראכטונג, ווי איבער דאס שפיעלען פון א שוישפיעלער, וועלכער נעהמט ניט גוט זיין ראלע און פערשטעהט ניט, ווי צו בעהאלטען דעם „אקטיאר" אין זיינע בעוועגונגען.

— יא, דער סוף. איך האב . . . דיך . . . געשיקט . . . רופען . . . ווייל איך . . . האב מיט דיר . . . עפעס . . . צו ריידען.

ער האט טיעף אבגעאטהעמט, און אין איין צוג — פיליכט דעם לעצטען — האט ער ארויסגעשאסען מיט די ווערטער:

— כדי דיר צו דערמאהנען און דיינע פערברעכען, אן אלע דיינע פערברעכען, און כדי צו נהמען פון די נקמה . . . א מורא'דיגע נקמה.

זי האט זיך דערשראקען. און עס איז ניט געווען קיין געמאכטער שרעק. מען האט שוין געהערט פון שטארבענדע, וועל־כע האבען מיט די לעצטע כוחות זייערע אימיצען דערוואגען. „מיין גאט! מיין גאט, וואס ווילט איהר?" האט זי אויס־רופען און האט אבגעטראטען צוריק. אבער ער האט זי אנגעכאפט און זי גע־צוואונגען זדי אנידערצוזעצען אויפ'ן בעט וואו ער האט זי געהאלטען פעסט.

און אצונד האט ער אנגעהויבען רייד־דען, גאנץ קלאהר און דייטליך.

2.

— בעת מיר זיינען נאך געווען חתן כלה, ביי דיין מוטער אין שלאס, פלעגסט דו, ניט קוקענדיג וואס דו ביזט שוין דאן אלס געווען זיבעצעהן יאהר, זיך אנ־ווירען נור מיט קינדערשע שפיעלערייען. אז איך פלעג אומגעריכטערהייט אריינקומען אין סאלאן, פלעגסט דו כאפען דיין פופע און אנטלויפען. איבער דעם טויט פונ'ם קליי־נעם קעצעלע האסטו געקענט אבוויינען דעם גאנצען טאג. מיט אונשלדיגע בלויע אויגען פלעגסט דו בעטראכטען די פיי־נעלעך אין זייער שטייגעל; אז זיי האבען זיך געשנאבעלט, פלעגסט דו אין דיין אונ־שולד ניט אבקעהרען דעם קאפ פון זיי. איינמאל האסט דו מיר געזאגט: „ס'איז דאך אזוי מאדנע חתונה צו האבען מיט מיר חתונה געהאט?

— אה, — האט ער געענטפערט, — ווייל דער מאן, ניט קוקענדיג דערויף וואס ער איז קליגער ווי די פרויען און קען זעהר גוט זעהן זייערע כיטרע שטיק, איז פונ־דעסטוועגען שוואכער פאר זיי, שוואכער דורך דער ליעבע. און איך האב דיך גע־ליעבט.

זי נאך אימער צוהאלטענדיג פעסט, האט ער ווייטער גערעדט:

— די טעג זיינען אריבער. ס'איז גע־קומען די נאכט פון דער חתונה. ציטע־רענדיג האב איך דיך געטראפען אין דעם צניותדיגען בעט., און דו האסט פער־גאסען דייסע טרעהרען, ווייל מיינע ליפען האבען געזוכט די דייניגע, ווייל מיינע ארעמס האבען דיך געוואלט צודריקען צו מיין הארץ, ווייל איך האב געדורשט נאך דער אונבעשרייבליכער פרייד, צו גענ־סען דיין גאנצע, פולע שעהנקייט. און דו האסט זיך געבעטען איך זאל דיך אב־לאזען, דו האסט מיט מיר געבעטן צו זיך ארויסצוזעהן פון מיר, זיך צודריקען צו דער וואנד, אה, מיין זיס, זיס ווייבעלע!...

זי האט געמיינט, אז געריהרט דורך די האזיגע זיסע עראינערונגען, האט ער אויטקגעוואהרפען זיין געמיינעם פערראכט.

— יא, איך האב מורא געהאט, — האט זי געזאגט. — ס'איז געווען א מורא, אין וועלכער מוזן צערטליכקייט האט אריינ־געפיישט זיסע האפנונגען. אז זאין יינגער אקט האסט דו, אכזר איינער, געמוזט איינזעהן, ווי פאלש דו האסט איבער מיר געאורטהיילט. ווי שטארק איך האב פער־דיענט דיין פערטרויענס־פולע ליעבע . . .

אבער ער האט אויסגעשריען:

(שלוס פאלגט.)

לע תירוץ עי סאר, וויז לע תירוץ

(פעליטאן.)

פון י. ראזען.

געשטארבען דער תירוץ, ע ס לעבע דער תירוץ.

איך וועל דאס אייך ערקלעהרען מיט א משל.

א ישוב'ניק האט אמאל געוואלט א שנאפס . . נאר ניט געכאפט. צוערשט לאמיר קלאהר ווערען וואס הייסט א ישוב־ניק:

אין די דרום מערב'דיגע רוסישע גו־בערניעס, ווי פאראליען, קיעוו, וואלין, א. א. וו. רופט מען א אידען וואס נעהמט פון פריץ ערד און די קרעטשמע אויף א צייט פאר וועלכען ער צאהלט דעם פריץ רענט, ארענדאר.

אין דער ליטא, וויעדער, רופט מען דעם זעלבען אידען ישוב'ניק.

אויף די הימאלאאישע בערג פעהלען ביידע ווערטער, ווייל עס איז דארט קיין ערד ניטא און, אפנים, קיין קרעטשמע אויך ניט. און אז דו זאך פעהלט, איז דער נאמען אויך ניטא.

אין פראנקרייך זיינען ווארשיינליך, ווי אין רוסלאנד, פאראן חזירים, איז דארט אויך דא א ווארט „קאשאן", וועלכעס מיינט א חזיר, דאס הייסט א גרויסער, א דערוואקסענער, א גאנץ נישקשה'דיגער און גוטער חזיר. קיין קליינע חזירים'לאך זיינען אבער דארט ווי עס זעהט אויס, ניטא, און עס פעהלט זיי, די פראנצאוזען, דער אקווואלענט פון דעם רוסישען מחיה נפשות'דיגען ווארט פאראסיאנאק (א ווארט מיט פיער קמצ'ן), וועלכעס מיינט א קליינטשיק חזיר'ל.

אין ענגלאנד בין איך, צופעליגער ווייזע ניט געווען, ווייס איך ניט ווי דאס הייסט דארט, צי ארענדאר, צי ישוב'ניק.

ביידע, אי דער ארענדאר, אי דער ישוב'ניק, האבען ליעב אביסעל שנאפס.

פאר וואס ניט?

דערצעהלט, אלזו, די וועלט, אז א ישוב'ניק האט אמאל אין א פרוהמארגען, צופעליגערווייזע, געוואלט א שנאפס.

„וואס קאסטט היינט מיטאג?"

האט ער געפרעגט די ישוב'ניצע.

„א באראש", איז געקומען דער ענטפער.

„פ א ר באראש — ווי פ א ר די פיש — קומט א שנאפס", האט דער ישוב'ניק, צו זיך רעדענדיג, גע'פסק'ענט און האט — אריין גענאסען.

אבעסענדיג דעם באראש, האט ער ווידער אריין גענאסען, ווייל די לבא מן הדין, ווייל באראש הייסט עס איז ניט ערגער פון פיש, נאך וועלכע עס קומט לכל הדעות א שנאפס.

נאכ'ן בענשען האט דערזעלבער ישוב'ניק ווידער אריין גענאסען, ווייל, ווייל — כוס של ברכה.

קומט דאך, הייסט עס א שנאפס.

נאך דעם שנאפס האט ער ווידער גענומען א שנאפס כדי, אום בכדי, ער זאל קענען געשמאק כאפען א דרעמעל נאכ'ן עסען, כנהנה.

ליינענדיג אויפ'ן בעט, פאר'ן ביי־טאג'דיגען שלאף, האט זיך דערמזעלבען, צופעליגער ווייזע, ווידער פערגלוסט א שנאפס. און אן אויפגעקאכטער איז ער אויפגעשפרונגען, בין בעט און געמאכט קולות גלייך ווי ער וואלט געקעמפט געגען זיין ערגסטען שונא שריינענדיג:

„וואס הייסט עס עפעס? איך מוז עפעס האבען תירוצים? און איך ווייל גלאט אזוי א שנאפס?!..."

א איד וואלט איינגעגנטליך צופריעדען געווען צו עסען בלינצעס אין פראסטען מיטוואך.

פאסט אבער ניט. וואס איז עפעס מיט דיר די שמחה?

קומט אבער דער תירוץ „שבועות" הייסט ער, און אידען, סיי אדער אהן תורה עסען בלינצעס.

מיט קניידלאך איז דיזעלבע נעשיכ־טע. איז נאר פאראן דער תירוץ פ ס ח און אפילו די יעניגע וואס עסען קיין מרור ניט, עסען קניידלאך.

א שנעפסעל אום פורים נעהמען אלע אפילו די וואס שטעלען קלאר קשיות צו דער נאנצער מעשה מיט המן הרשע. א תירוץ אבער איז פורים א גוטער.

גרויסע מענשען וויילען זיך, ווי קליי־נע קינדער, נאריש מאכען.

שעהמט מען זיך אבער. און די צי־ווילזאציע האט ערפונדען א תירוץ: מאסקען באל.

איינלאך מיט מיידלעך, זאגט מען, ווילען זיך קושען.

פאסט אבער ניט.

איז פאראן א תירוץ:

מען שפיעלט אין פאאנדען, אין משכנות.

מען ניט ניט צוריק דעם משכון ביז מען קושט ניט.

מוז מען, קושט מען נעבעה דער תירוץ, ליעבע לעזער מיינע, שפיעלט א קאלאסאלע ראלע אין לעבען.

איך וויל מיך ניט אריין לאזען אין זכירות און אייך בעווייזען אז דער ערג־סטער פערברעכער בעגעהט ניט אין פער־ברעכען ביז ער קריעגט ניט ז י י ן תירוץ וועלכער נערעכטפערטיגט איהם ניט ביי זיך אין די אויגען.

דאס איז אבער ניט איז מיין אליין.

וואס איך האב אייך געוואלט מיט מיין תירוצאלאגיע זאגען איז א קליינינ־קייט:

אין מאראטא האבען זיך געסמלט א פאר אידען — אבער מאסקע בער א פאר — וואס האבען ניט געוואלט געבען קיין 10 סענט א וואך פאר די אונגליק־ליקע מלחמה ליידענדע.

ניט געוואלט!

אויפ'ן שמוציגסטען אופן ניט גע־וואלט.

פאסט אבער ניט.

און עס איז געווען א תירוץ: די ווילונטירען פלאגען זיך געבעה, נאלר־סטיק, דער משערמאן פון קאנפערענץ, ווערט א מיליאנער, ה. ווייזבערג, דער טרעזשורער האט פרנסה פון פראגענטס און די געפליכטענע געלדער, קוריץ עס רייסט זיי דאס הארץ און דארום ווילען זיי ניט געבען ז ו י ע ר ע 10 סענטיגע.

אין אבער געשעהען אן אונגליק:

אלעס איז אונטערזוכט געווארען פון די פערטרעטער פון אלע שהלען און אלעס איז געפונען געוואדען ריכטיג, עהרליך און פינקטליך און:

אויס תירוץ!

געשטארבען דער תירוץ.

און, עס רייסט דאס הארץ, זיי וועלען מוזען געבען 10 סענט א וואך.

זיי וועלען געווים זוכען א נייעס תירוץ, ביז זיי וועלען אבער געפינען, איז צו האפען, אז די מלחמה וועט זיך ענדיגען און די ליידענדע וועלען ז י י ע־ר ע 10 סענטיגע ניט דארפען . . . .

אין הארץ פון

רעזידענשאל דיסטריקט

די דיירי וועלכע

האט געמאכט

ריינע מילך זיכער

ווייס ענעמעללד קאנקריט ווענד—גלאנצענדעס גלאז

מאדערנעסטער איינריכטונג דאס זיינען זאכען וואס

מאכען מילך פון דער פארמער'ס דיירי דער בעסטער.

ארדערט א פלעשעל נאך היינט.

די פלעקענלאזע דיירי

געבאדען אין זונענשיין

THE FARMERS' DAIRY.

טעלעפאן

הילקרעסט

4400

וואלמער ראוד און בריידזשמען סטריט

זייט קאלט קריטיש

דאן פערזוכט

Regale

SPELL IT BACKWARDS

און

איהר וועט ווערען

ווארים ענטוויזיאסטיש

אויב אייער דיעלער קען אייך ניט סופליען

שעלעפאנירט מיין 3681 אדער האמילטאן 439

THE HAMILTON BREWING ASSOCIATION, Limited,

Hamilton, Canada.